

Слово мастера. За первые 11 дней января фильм "Обитаемый остров" стал чемпионом проката в России. Он собрал совершенно необычную сумму - около \$ 19 млн., но так как его бюджет \$ 40 млн., то по существующей практике, когда 50% прибыли остается в кинотеатрах, для того чтобы он окупился в прокате, фильм должен собрать \$ 80 млн. Удастся ли это - большой вопрос, тем более, что вмешался кризис. Кредиты на съемки фильма брались в долларах по другому курсу. В Украине фильм собрал около 10 млн. гривен, еще несколько месяцев назад это было 2 млн. долларов, а теперь - вы сами понимаете. Будут, конечно, и вторичные вещи: DVD, в апреле должен выйти сценарий отдельной книгой, будет зарубежный прокат - ведутся переговоры о показе в Европе и даже в Америке, хотя есть некие проблемы: они не смотрят фильмы с субтитрами; будет фильм о том, как снимался "Обитаемый остров". Извините, что я говорю об этой грубой арифметике и материальной части искусства, но нам все-таки крайне важно, чтобы этот фильм окупился, потому что мы заинтересованы и в других кинопроектах, и не только наших, но и наших коллег, писателей. Все-таки наша украинская и российская фантастика - одна из лучших в мире, здесь есть много замечательных романов, повестей и рассказов, которые ждут еще своего часа. **Сергей Дяченко, писатель, сценарист.**

Як розлучалися поетеса з чиновником

Лілія Коробко прожила в шлюбі з чоловіком Володимиром близько 17 років. У них двоє повнолітніх дітей. При погляді на офіційну біографію Володимира Коробко складається приємне враження. Він кандидат технічних наук, заслужений працівник сфери послуг України, в кар'єрному рості здолав вершини: пройшов шлях від інженера до начальника вузла зв'язку, був помічником Міністра зв'язку УРСР, тепер директор Київської обласної філії ВАТ "Укртелеком". Ще й бізнес власний має - каже колишня дружина можновладця.

Сама вона відома поетеса, член Національної спілки письменників України, знана в літературних колах як Лілія Золотоноша, автор багатьох пісень, до прикладу - "Не в тому річ, не в тому річ, що горобина плаче ніч", яку виконує Оксана Білозір. Тож в цій сім'ї органічно сполучилося духовне багатство з матеріальним. Був би він її добрим чоловіком, якби не згасла між ними іскорка любові. Коли і як це сталося - питання з тих, на які важко шукати відповіді. Почалося зі сварок, завірувала злість, виросла стіна відчуження. Вони розлучилися у 2003 році. А коли сім'я розвалюється, треба ділити спільно нажите майно.

- Він не дав мені нічого, щоб покарати колишню дружину, яка не закрила очі на його зв'язок з секретаркою,- розповідає Лілія Коробко.- Навіть розлучення організував без присутності, на тринадцятий день я отримала поштою рішення суду. Майже три роки він тримав мене на обіцянках поділити майно за принципом "що ти хочеш, те тобі й буде". Хотіла я небагато у порівнянні з чималим спільно нажитим майном - дачі, машини, квартири, земля... Спочатку він сказав, що я матиму двокімнатну квартиру на Печерську. На другий день каже: двокімнатна занадто дорога, він може дати лише однокімнатну. Кажу - добре, Бог з тобою! Але квартиру він не купляв. Тягнулося все це довго. Коли я зрозуміла, що можу нічого не отримати, подала до суду. В результаті ми уклали мирову угоду, за якою колишній чоловік зобов'язався придбати мені за свої кошти квартиру та зробити її придатною для проживання. Потім ми домовились про те, що краще за все взяти квартиру в новобудовах. Йому це буде дешевше, у нього певні зв'язки з Київрадою, і там йому організують з резерву квартиру за 60-70 тисяч... Знайшли таку квартиру за місяць. Проте жодного зі своїх зобов'язань за мировою угодою він не виконав! Тоді на початку жовтня 2008 року я отримала письмове підтвердження того, що колишньому чоловікові належить земельна ділянка у колективному садовому товаристві "Золотий ренет", і подала до суду заяву з проханням скасувати мирову угоду та розглянути справу про розподіл майна з урахуванням нововиявлених обставин. Чомусь суддя Умнова вирішила не вважати нововиявленими ці обставини, щодо землі та невиконання угоди, і залишити без розгляду мою заяву. Таке враження, що колишній чоловік знайшов з суддею спільну мову, як раніше з працівником державної виконавчої служби Філончуком, що мав в примусовому порядку виконати рішення суду...

Володимир Коробко у письмовому запереченні для суду стверджує, що все було не так, як розповідає колишня жінка. Право власності на земельну ділянку він передав донькам, квартиру, куплену за мировою угодою, теж оформив на одну з них. Пише, що, мовляв, на відміну від колишньої дружини він після розлучення матеріально забезпечує і оплачує навчання доньок. "В 2003 році, після припинення подружніх відносин, я особисто витратив 15 тисяч гривень на видання її "поезій", які ніхто не купує" - обурюється Володимир Коробко, широким вважачи, що комерційна вигода понад усе навіть в поезії.

Правду кажуть - в сімейних конфліктах збоку не розберешся. Та суд просто зобов'язаний це зробити. Об'єктивно та безпристрасно... Чи було так в даному випадку? Лілію Коробко дуже здивувало ставлення до неї в суді. Адвоката колишнього чоловіка суддя вислуховувала уважно, навіть зневажливі відгуки про її вірші. А коментари позивачки суддя Умнова обривала, казала, що це "базар", "говорить про суті справи".

9 лютого 2009 року Лілія Коробко вийшла із залу судових засідань розгубленою. Ухвала ошелешила очевидною неправосудністю і несправедливістю, попереду баталії в апеляційному суді. Зітхнула, розуміючи, що чоловік краще вміє знаходити підходи до людей, перекручувати закони, щоб урвати шматок, добитись свого за будь-яку ціну. Жадібність не принищить щастя - рано чи пізно життя забере те, що здобуте нахапом. Людина смікає за мотузки інших людей, не підозрюючи, що древній враг людей і неба смікає за мотузку саму ж цю людину.

І з виру думок, з душевного смутку вийшов вірш:

*Думаеш, ти виграв, я прогнала?
Виграв - третій. Хто - тобі видіни!
Той, у кого є кусочек жалю,
Той, у кого під порогом ніж.*

*Думаеш, твій вигравш в світі клином?
Та нема добра: ляльки одні.
Завтра третій той тебе покине,
І тобі те буде, що й мені.*

Що упало - те пропало

Чи доводилось вам губити речі в Київському метрополітені? Якщо ні, бережіть свою власність пильно і згайте: неуважність може дорого обійтись, бо шанси, що втрачене повернеться - мізерні. Здавалося б, кожен квадратний метр станції під наглядом працівників метро та міліції, всюди камери чи люди в формі. Ніхто не наслідиться на крадіжку в такому людному місці на очах численних охоронців правопорядку... крім самих цих охоронців!

19 грудня 2007 року у Галини Абрамової був важкий день. Вона - ветеран праці і вдова інваліда Збройних Сил України, ще й з тих людей, які ніколи не дають собі відпочинку. В умовах ринкової економіки пані Абрамова, крім основної роботи в Інституті Електродинаміки, зайнялася дрібною комерцією, тож в цей нещасний день з самого ранку їздила з товаром, зустрічалася з клієнтами. Вечорі, втомлена, із двома важкими сумками товару і ще однією сумкою з грошами та документами вона спускалася по ескалатору на станції метро "Республіканський стадіон".

Не встигла вийти на перон, як усвідомила: в руках чогось не вистачає. Зникла сумка з грошима, золотим кільцем, паспортом, ключами від квартири, мобільним телефоном, службовим посвідченням, посвідченнями, картками, іншими важливими паперами! Від страху вона навіть не згадала, що всі три сумки поставила на східці ескалатора, а підняла тільки дві.

- Я подумала, що залишила сумку біля чергової у турнікетів, коли витягувала з сумки посвідчення ветерана праці. Швидко повернулася нагору, але чергова відповіла, що я взяла з собою свою сумку. Я біжу туди, сюди - сумки нема. Мені порадили звернутись до міліції на вулицю Московську, до Печерського районного управління МВС,- розповідає Галина Петрівна,- В міліції, коли я все це розповіла, міліціонер каже: якщо у вас сумку не вкрали і не вивали, то її шукати її ніхто не буде. Мовляв, зараз тільки складемо протокол, щоб ви могли отримати документи. Склали протокол, я підписала і пішла додому. І раптом зранку мені телефонує знайома, каже - невже ти мобільний загубила? Виявляється, до неї зателефонував якийсь чоловік з мого мобільного телефону і спитав, чи знає вона власника цього телефону! Я зателефонувала на свій мобільний. Він мені каже, що його жінка знайшла цей мобільний телефон і він хоче мені його віддати. Питаю, що з сумкою - а про сумку він нічого не знає. Сказав, що жінку Світланою звуть, дав їхній домашній телефон...

Спочатку Світлана сказала, що знайшла мобільний телефон по дорозі додому в пустому вагоні метро. Але через деякий час зателефонувала і розповіла, що її мучить совість, тому вона хоче поділитися правдою. Як виявилось, Світлана Бабенко працює в метро і 19 грудня чергувала внизу біля ескалатора на станції "Республіканський стадіон". Зі своєї кабінки вона побачила, що люди щось перестрибують, виходячи з ескалатора. Вийшла, побачила сумку. Підбрала, занесла до себе в кабінку, відкрила, глянула на документи, папери і конверти. В кишені сумки взяла мобільний телефон, бо подумала, що річ дорога і краще її в міліцію не віддавати. Повідомила черговій по станції, що у неї безхозна сумка. Та відповіла, що за сумкою прийде постовий.

Близько 19-30 Світлана Бабенко передала сумку сержанту Анатолію Медведю з 2-го батальйону Управління охорони Київського метрополітену. Міліціонер чомусь зажадав, щоб вона більше нікому не говорила про цю сумку. "Ти нічого не бачила!" - сказав міліціонер Світлані Бабенко.

Галина Абрамова розповідає: - Я негайно зателефонувала до міліції, де мені відповіли, що ніякої сумки не знаходили і ніяких записів про це нема. Куди ж вона зникла, питаю, коли ще вчора ввечері знайшлася? В управлінні охорони метрополітену взяв слухавку командир батальйону майор Супрун і сказав, що нема жодного запису про знайдену сумку. Мовляв, міліціонер, який чергував на станції в той вечір, живе в селі, чергує раз на три дні, тому треба чекати його наступного чергування, щоб з'ясувати подробиці. Тільки 23 грудня мене запросили і повідомили, що Медвідь стверджує, ніби він нічого не брав. Я продовжувала вимагати розслідування, казала: треба піти на станцію і спитати у чергової Бабенко, хто взяв сумку. Спочатку відповідали, що їм нема коли, що вони не можуть на кожну загублену сумку витратити свій час. Я сказала: зараз піду до іншого відомства, де людям є коли працювати! Тоді, 26 грудня, міліціонери погодилися вислухати Світлану Бабенко. Але її покази навіть не запротоковували: послушали і втікли.

10 січня Галина Абрамова написала скаргу. Зокрема, запропонувала: якщо знайдено загублену річ - хай оголошують через репродуктори по станції! 21 січня 2008 року прийшла відповідь Служби руху КП "Київський метрополітен". Жодного натяку на те, чи розглянута пропозиція оголошувати про знайдені речі, проте виявилось таке: "Перевіркою встановлено, що 19.12.07 року близько 19 год 30 хв черговою біля ескалаторів Бабенко С. М. біля нижньої гребінки ескалатора № 2 була знайдена господарська сумка. Про це вона доповіла черговій станційного поста централізації з телекеруванням Борсуковій Г. М., яка, в свою чергу, повідомила про це постового міліціонера Медведя А. О., який забрав сумку у ЧЕ Бабенко С. М. та піднявся з нею до кімнати міліції. Подальша доля сумки та речей невідома, крім мобільного телефону, який Вам повернула ЧЕ Бабенко С. М. (будь ласка, читайте закінчення на звороті)

Налоговий інспектор

Елена Никитина, www.pravo-na-iq.at.ua

Частенько мені приходилось вислуховувати, які вони страшні, ці податкові інспектори... Вот уж не знаю, с налоговой мне дела иметь не приходилось: все, что я была должна государству, всегда вычисляли и перечисляли бухгалтеры. Так что "живых" налоговых инспекторов я видела только два раза в жизни. Однажды это случилось, когда в Киеве сокращали количество районов, сократив соответственно всех работников ликвидированных районных администраций. С уволенным налоговым инспектором я познакомилась в службе занятости, куда ходила из любопытства на занятия по основам предпринимательской деятельности. Это была весьма смазливая дамочка, не скрываясь горевавшая о том, каких выгодных клиентов она потеряла вместе с местом работы. Совсем не страшная, даже жалкая немного...

А вот с другим экземпляром я познакомилась намного раньше, в конце 80-х... Собственно, о встрече с ним я и собираюсь рассказать. Для нас с мужем, парочки свежеспеченных художников, те времена выдались веселыми, злыми и голодными: в стране творилась "перестройка". Я, тогда еще молодая мамаша, вынужденно "сидела" дома с ребенком, а муж только начинал осваивать основное ремесло мужчины - добычу денег. Добывать хотелось в соответствии с полученным дипломом, поэтому каждый день он брал мольберт и ехал в подземный переход на Майдане Незалежности, известный в народе как "Труба".

В "Трубе" было несколько кофеев, и там обычно тусовался весь киевский бомонд с гостями столики: актеры, литераторы, художники и прочие творческие личности. Но мой муж ездил туда не только тусоваться, но и работать - рисовать портреты праздношатающихся.

Прошло некоторое время, и кто-то в "верхах" сообразил, что художников неплохо было бы обложить налогом. В общем, пришлось мужу изрядно побегать с бумажками, уплатить энную сумму в городскую казну, и выдан был ему патент на право "изготовления" (или "производства", точно не помню) портретов. Но, как только все участники производственного процесса обзавелись разрешительными бумагами, их тотчас, как у нас это водится, стали с насиженного места гнать. В ответ на репрессию виртуозы угля и сангینی вынуждены были устроити забастовку: явились к месту приложенія труда, но не рисовали, а вызываяще демонстрировали атрибуты своего профессионализма.

Мой пикетирующий муж встрял в эмоциональную перепалку с милиционером, содержание которой можно кратко передать фразой "а ты кто такой?". Затем высокомерно предъявил свой мандат, который тут же был ловко выхвачен ментом и упрятан в его (ментовский) карман. Удаляясь, победоносец ехидно процедил через плечо: "Придете за своим патентом в налоговую".

Те, кто хорошо знает моего мужа, без труда угадали бы конец драмы: он тотчас охладил к «производству» портретов и принял снова бродить по редакциям, а в налоговой не пошел...

Но, как известно, если горя не идет к Магомету...

Короче, однажды он пришел. Пришел не просто так, а проделав предварительно большую работу. Этот налоговый был из другого района, того, где прописан мой муж. Не найдя свою жертву по месту прописки, труженик закона не поленился разыскать место ее фактического проживания, и приехал из Московского района аж на Борщаговку. Это я для тех, кто знает.

К злосчастному патенту моего мужа была любовно подколота пачка разнообразных, непонятного для меня содержания, бумажек, которыми тот, торжественно вынув из своего дипломата, потрясал передо мной.

- Что Вы хотите? - холодно спросила я.
- Уплатите штраф! - мстительно ответствовал налоговый.
- За что же штраф, ведь муж даже не рисовал!
- А теперь Вы уже ничего не докажете! - ликуя, подытожил он.

Всего-ничего видели в кино превращения человека, укушенного вампиром? Ну, когда у него мгновенно вырастают клыки, шерсть и когти, а глаза наливаются багровым огнем? Вот и на меня эта фраза действовала, как ядовитый укус: вся кровь с ревом понеслась по венам, волосы поднялись дыбом, пальцы свела ледяная судорога. Меня посмели запугивать???

План возмездия возник молниеносно. Изо всех сил стараясь не выдать своей ярости, я кротко попросила:

- Разрешите-ка еще раз взглянуть, что там написано...

Он протянул мне пачку, и я, бережно приняв ее, медленно, с отяжклой пролистала, а потом несколькими стремительными движениями разодрала в клочья.

Мужик побелел, кинулся было выдирать у меня из рук скорманные бумажки, а потом, проверещав "идиотка!", заманулся, как бы собираясь ударить, но в последний момент удержался. Тут уж я окончательно превратилась в фурию.

Распахнув дверь, я подхватила его дипломатик и швырнула в проем. Сквозняком разметало листочки, забухало внизу на лестнице. Развернувшись, я ухватилась обеими руками за его воротник и пояс, и изо всех сил пихнула наружу. Захлопнув дверь, прислушалась: там гудели, сотрясаясь, перила. Чтобы унять бившую меня дрожь, пошла на кухню покурить. Немного успокоившись, подумала: "А что, если я не права?" Потом сама себе ответила: "Ну, тогда он вернется с милицией".

Но никто больше не пришел.

Журналістів врятує профспілка і... політичне замовлення

У 2009 році рекламний ринок в Україні скоротиться наполовину, що неминує призведе до занепаду засобів масової інформації та скорочень журналістів. Такі невтішні прогнози оприлюднили 28 січня експерти: Євген Мінко, головний редактор журналу "Телекритика", Віталій Мороз, аналітик "Інтерньюз-Україна" та західноукраїнського медіа-центру "Нова журналістика", і Михайлина Скорик, член комітету Київської медіа-профспілки.

Об'єм рекламного ринку скоротиться на 40-50% - стверджують медіа-експерти у прес-релізі. Оскільки доходи ЗМІ на 70% залежать від реклами, відповідно ринок ЗМІ, за оптимістичним сценарієм, в 2009 році знає скорочень: радіо на 25%, телебачення на 20%, інтернет-видання на 20%. Найскладнішим рік буде для друкованих ЗМІ, які можуть скоротитися на 35%.

У 2009 році почастішають спроби "ручного керування" ЗМІ з боку їх власників в контексті бізнесових війн та президентської кампанії. Вже зараз очевидним є той факт, що провідні ЗМІ не виконують свою суспільну функцію, а все частіше змушені обслуговувати політичні та бізнесові інтереси своїх власників. Скоротиться кількість суспільно важливих проектів, таких як журналістські розслідування.

Віталій Мороз відзначив, що продовжуватиме зростати роль онлайн-ЗМІ, як менш затратних і менш чутливих до тиску. Також зростатиме роль блогів, громадянської журналістики як альтернативи комерційним проектам. У свою чергу, це підвищить вимоги до професійних навичок журналістів:

- Оскільки журналістика рухається в бік різноманітності, сучасні журналісти все більше вміють працювати з медіа-платформами, створювати блоги - те, що об'єднується поняттям "нові медіа". Журналісти майбутнього повинні бути, очевидно, виконувати не одну роль - робити репортажі, але й вміти їх редагувати, ставити на веб-сайти, монтувати і так далі.

Короткий аналітичний огляд Віталія Мороза можна завантажити за цим лінком з сайту редакції газети "Правдошукач". З огляду на нові віяння, які стимулює економічна криза, журналістам доведеться несолодко. Розповідає Михайлина Скорик, одна з лідерів журналістського профспілкового руху:

- Всі чули, що на багатьох телеканалах, в редакціях почалися звільнення. Цей процес не є масовим, таким, щоб одразу звільняли велику купу людей. Але систематично закриваються проект за проектом і звільняють тих людей, без яких на виробництві можна обійтися, для того щоб зекономити бюджет і зберігти основну частину творчого колективу. За нашими даними, скорочення вже відбулися або відбудуться останнім часом до кінця січня і в лютому практично на всіх телеканалах, тобто йдеться про "Перший Національний", перед яким держава поставила обмеження в бюджеті і де буде звільнено 10% всіх співробітників; на "1+1", зокрема в телевізійній службі новин; великі скорочення відбулися в телерадіокомпанії "Ера", де закрили купу проектів, та на інших каналах - "Україна", ICTV, "Український бізнес-канал", "Інтер". На ринку друкованих видань серед лідерів особливих скорочень не помітно, але вакансії заморожені, зафіксували бюджет і відбувається масове скорочення спеціалізованих видань. Багато видань скоротили кількість сторінок, товщину. Що може врятувати медійний ринок - то це політичне замовлення в зв'язку з початком виборчої кампанії, якого всі чекають. Але у політиків теж нема грошей, і якщо вони прийдуть, то ближче до літа. Всі політичні партії зараз накопичують кошти. Тому лютий, березень, квітень - ці місяці будуть найважчими для журналістів, для їх добробуту. Якщо казати про звільнення, то в деяких ЗМІ, особливо з західним капіталом вони відбуваються досить цивілізовано: журналістів попереджають за два місяці, платять зарплатню, ведуть переговори з колективом. Водночас є інші приклади, коли по кілька місяців не платять зарплатню, нікого ні про що не попереджають, а потім одного дня кажуть "завтрашнього дня ви вільні". Ми як профспілка намагаємось працювати з колективами, щоб не допустити цю ситуацію, щоб журналісти не залишилися сам-на-сам без грошей в умовах кризи і в такій ситуації, коли знайти якусь альтернативну роботу досить складно.

Щоб допомогти журналістам, зокрема, медіа-профспілка в Києві провела 7 лютого 2009 року круглий стіл на тему: „Криза в медіа: як захистити своє право на зарплату і отримати компенсації при звільненні?“. Журналістам розповіли, як їх захищає трудове законодавство; що таке колективний договір на підприємстві; чому не варто писати заяву „за власним бажанням“, якщо такої бажання немає; як отримувати компенсації, коли частину зарплати платять нелегально тощо.

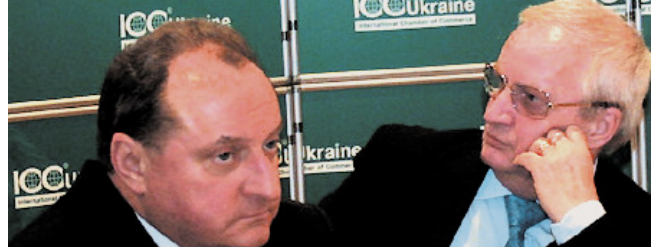
Євген Мінко, головний редактор журналу "Телекритика", вважає, що поки рано робити невтішні прогнози. "От, наприклад, вчора Олег Павленко, ідейний і духовний керівник найбільшого сейлзхаузу, заявив в інтерв'ю, що цілком ймовірно, що прибуток у гривнях від реклами на телебаченні збільшиться в цьому році порівняно з минулим. Якщо не поміняюся, відсотків на 40%" - каже він. Водночас, за його словами, деякі великі рекламодавці готові практично повністю переорієнтувати свої рекламні бюджети в інтернет, але це стосується категорії "техніка" в першу чергу. Пан Мінко також пояснює відсутність комерційного успіху і закриття низки україномовних видань тим, що "деякі рекламодавці вперто не бачать розмішувати рекламу в україномовних виданнях".

- Мені здається важливим відзначити таке. Два роки тому комерційні сподівання деяких загальнонаціональних телеканалів

не виправдовувалися: на початку другого півріччя 2007 року стало зрозуміло, що з рекламою у них можуть бути проблеми з доходами від реклами. Але тоді, на щастя для них, в країні сталися дострокові вибори, які принесли досить серйозні гроші цим телеканалам, не тільки від офіційної політичної реклами. І це дозволило телеканалам досить серйозно підтримати своє матеріальне становище. Як ми всі знаємо, поперед у нас нові вибори, і цілком ймовірно, що в другому півріччі ми станемо свідками приблизно тих же явищ в українських ЗМІ і на українському телебаченні, які ми спостерігали два роки тому. А саме, це неофіційна політична реклама, політичні замовлення і маніпуляції. На жаль, досить важко залишатися оптимістом в таких економічних умовах, в яких ми знаходимося сьогодні. Це перш за все стосується журналістської етики і економічної свободи журналістів, тому що легко, приємно і правильно розмірковувати про свободу слова, але ми всі розуміємо, що громадянські та економічні свободи взаємопов'язані і українські журналісти знаходяться в тому ж положенні, що і всі зайняті працівники в цій країні, де у нас поки досить багато проблем з дотриманням прав робітників,- підкреслив головний редактор журналу "Телекритика".

На прес-конференції за участю Богдана Кутєпова, журналіста каналу ТВІ був також презентований документальний фільм про журналістські розслідування "В журналістських лещатах", створений Західноукраїнським Медіа-центром "Нова журналістика".

Щоб вирішити проблеми працевлаштування журналістів (за словами Катерини Кацан, голови осередку Київської незалежної медіа-профспілки в Національній телекомпанії України, тільки на НТКУ відповідно до листа президента Василя Ляшчука з 22 квітня буде "скорочено" 156 журналістів), профспілка підтримує кадровий сервіс Вадима Кульпінова www.nashi-ludi.com.ua й планує інші антикризові заходи, про які можна буде дізнатися на сайті www.profspilka.wordpress.com

29.01.2009 року у виставковому комплексі "АККО Інтернешнл" відбулося засідання "Міжнародного трейд-клубу в Україні". Попри заявлену контроверсійну тему засідання - "Чи можливий дефолт в Україні?" - майже всі учасники зійшлися на тому, що розмови про дефолт недоречні. Ажده попри економічну кризу Україна успішно буде економічні стосунки з іноземними партнерами, у нас багато друзів по всьому світу, тож у разі чого буде кому підставити плече.

"Міжнародний Трейд-клуб" (МТК) було створено в 1992 році з ініціативи Торговельних Радників Посольств Угорщини, США і Польщі за сприяння українського уряду для надання інформаційної допомоги іноземним дипломатам, достовірних відомостей про економічний потенціал і можливості окремих регіонів і підприємств, а також для організації зустрічей з керівниками міністерств, відомств і установ, що визначають економічну політику України.

Український Національний Комітет Міжнародної Торгової Палати (УНК МТП) більш ніж 10 років налагоджує співпрацю між всіма гілками влади і авторитетними міжнародними організаціями, забезпечуючи розвиток ринкової економіки в Україні, сприяє дотриманню вимог СОТ, шукає нові ринки і партнерів за кордоном для українських товарів.

- В умовах економічної кризи дуже важливо укріплювати і посилювати торговельно-економічні відносини між нашими країнами,- наголосив пан Ульф Сер, радник з економічних питань Посольства Королівства Швеція в Україні, президент МТК.

Для реалізації таких намірів на 2009 рік Українським національним комітетом Міжнародної торгової палати та "Міжнародним Трейд-клубом" заплановано провести 13 міжнародних виставок. Президент УНК МТП Володимир Щелкунов подякував торговим аташе іноземних посольств та представникам великого бізнесу за те, що вони люб'язно погодилися взяти участь в засіданні, й вручив їм цінні подарунки.

Захарко БЕРКУТ

Що упало - те пропало

(будь ласка, читайте початок на звороті)

21.12.07 року. В ситуації, яка склалася, за допущені порушення посадових обов'язків та вимог інструкцій щодо огляду та оформлення знайдених сторонніх предметів черговою станційного поста централізації з телекеруванням Борсукову Г. М. та чергову біля ескалаторів Бабенко С. М. притягнуто до дисциплінарної відповідальності. Начальнику Управління охорони Київського метрополітену ГУ МВС України в м. Києві направлені матеріали розгляду обставин даного випадку".

Отже, Анатолій Медвідь забрав сумку. Що було далі? Як це встановили, якщо спочатку він навіть не визнавав, що брав її! У постанові про відмову в порушенні кримінальної справи помічника Дніпропетровського транспортного прокурора м. Києва І. В. Забродського від 5.02.2008 викладено офіційну версію подій, що виникла вже після скарги Галини Абрамової. Постовий Медвідь таки підтвердив, що взяв сумку. Минув якийсь час, він нібито приніс її в кімнату міліції й в присутності командира відділення та двох понятих провів огляд сумки, в якій виявив... декілька кулькових ручок, судок для їжі, папери з записами. Документи, цінності - все кудись зникло! Навіть саму сумку не повернуто. У своєму рапорті Медвідь написав, що сумку він викинув, оскільки, на його думку, вона була нічого не варта.

Листування, скарги, поневірвання по кабінетам - нічого не допомогло Галині Абрамовій повернути своє майно і домогтися нормального розслідування справи. Світлану Бабенко несподівано звільнили з метрополітену. 25 лютого 2008 року прийшла звістка з Управління кадрового забезпечення ГУ МВС у м. Києві: "за порушення службової дисципліни під час виконання службових обов'язків міліціонер лінійного управління в метрополітені, підпорядкованого ГУ МВС України в місті Києві старший сержант міліції Медвідь А. О. у притягнутій до дисциплінарної відповідальності". Показуючи копію листа міліцейських "кадровиків", Галина Петрівна сумно посміхається: - Я розповіла знайомій, яка в курсі всіх справ метрополітену, як міліціонер мене пограбував. Вона записала його прізвище. І на днях сказала: він вже місяців десять не працює в метро, він тепер інкасатор!

Підприємці проти "мафії, гіршої за сцилійську"

Понад 550 представників малого та середнього бізнесу України, галузевих асоціацій та профспілок та підприємств взяли участь у Першому Всеукраїнському з'їзді підприємців - представників малого та середнього бізнесу 31 січня. Координував організацію з'їзду Антирейдерський союз підприємців України, але в роботі брали участь й інші громадські об'єднання.

Ключові резолюції з'їзду такі. Створити робочі групи за участю підприємців, парламенту і Кабінету міністрів по всіх напрямках економіки з метою скасування регуляторних актів, що стримують чи перешкоджають розвитку підприємництва, особливо в питаннях митної, податкової, фінансової політики. Створити Національний антикризовий комітет з метою підготовки та впровадження реальних антикризових заходів за участі представників різних гілок влади. Вимагати негайного звільнення керівництва Міністерства транспорту та зв'язку, Державної податкової адміністрації та голови КМДА. При прийнятті на роботу запровадити процедуру медичного огляду та вести практику галузевих рекомендацій. Спростити процедуру сплати податків, звітностей, їх кількість. Ведення податкових канікул для малого бізнесу. Негайно розпочати процедуру по дерегуляції бізнесу. Введення спрощеної процедури розмитнення товарів і послуг, введення вимог ЄС, негайно приєднатися до міжнародної конвенції про транзитну процедуру. Привести у відповідність українські товарні коди.

- Я зараз максимально запрошую всі політичні сили до мене в Держкомпідприємство. Я створюю антикризовий форум при собі як громадське об'єднання при Держпідприємстві. Будь-які напрями: банківські, інші. Всі розумні люди! Давай працювати разом, щоб вижити, бо поодинокі точно переберуть, - розповіла 29 січня в вечірньому ефірі Радіо «Свобода» Олександра Кужель, голова Державного комітету з питань регуляторної політики та підприємництва.

Дійсно, створення "комітету порятунку підприємництва" активно підтримують керівники ДКРПІ. За участі голови представництва Держкомпідприємства в Києві Віталія Апостола неодноразово збиралися прес-конференції, зокрема й в офісі комітету, на яких журналісти могли дізнатися про проблеми підприємців з першоджерел.

- Я зараз буду говорити від імені підприємців, тому якщо я кажу "ми", то це не я, Апостолю, державний службовець, а це підприємці. Ми хотіли б, щоб всі зрозуміли: сьогодні та ситуація, коли горить хата. І треба всім зібратись, забути всі чвари і думати, як рятувати цю хату, свою оселю, своє життя і життя своїх близьких. Підприємці не можуть так далі працювати. Ви знаєте динаміку, скільки кожного дня знищується робочих місць. Уряд приймає рішення, які знищують цілі галузі. Але уряд хоча б співпрацює з підприємцями, створює робочі групи. А Верховна Рада приймає закони... наприклад, ринковий збір підняли, взбудоражили всю Україну! Місцеві ради, на жаль, не йдуть на діалог. В місті Києві кожен день з'являються нормативні акти, які, до речі, порушують Конституцію України і основні засади життя людей. Було введено платний в'їзд в Київ, підписано розпорядження про оплату заходу на кладовища. Два дні людей пускали пом'янути рідних тільки за гроші. Ввели платний в'їзд на кладовища. На кладовищі підприємці працювати не можуть, вони повинні платити побори, на транспорті працювати не можна - розробили схеми, по яким не можна працювати легальному перевізнику. Це і таксі, і вантажні перевози, і так далі. Зараз підприємці об'єднуються зі всіх регіонів України, зі всіх галузей, і спільно вирішують такі проблеми,- розповів Віталій Апостолю.

Тетяна Петренко, лідер київської Асоціації власників малих архітектурних форм, розповіла про утиски малого бізнесу в Києві.

- Так, зовнішній вигляд малих архітектурних форм і кіосків іноді залишає бажати кращого, але малий бізнес не відмовляється працювати над цим і поліпшувати становище. Просто під таким предлогом відбувається нищення підприємництва. Що робить влада? Вона вживає заходи, які прямо протирічять законодавству України. Головне управління благоустрою роздає приписи, згідно яким примушує підприємців демонтувати малі архітектурні форми. Дуже прикро, що влада не читає власні приписи, де написано, що має бути складений протокол про адміністративне правопорушення, а не демонтаж малих архітектурних форм. Таким чином міська влада викрадає майно малих підприємців, зокрема - кіоски, без жодного рішення суду, яке необхідне згідно Земельному Кодексу, та ще й вимагає оплати, щоб забрати викрадене майно зі "штрафмайданчиків". Діалог, який ми намагалися побудувати з владою - безрезультативний, нам ставлять ультиматуми, єдиний наш вибір - погодитись на їхні ультиматуми.

Марія Нагорна, голова Спілки підприємців Київського метрополітену, обурюється: «Буквально вчора мені зателефонували розповсюджувач періодичних видань і повідомили, що їх викликав заступник начальника метрополітену і поставив їх перед фактом сплати додаткового побору. Окрім орендної плати, яка взагалі нараховувалася невідомим чином і складає за лоток трьохметровий 2100 гривень, вимагається додатково сплачувати у благодійний фонд 700 гривень щомісяця. І договори оренди будуть начебто продовжуватись лише за наявності квитанції про сплату в благодійний фонд «Майбутнє Подолу». При таких високих розцінках - 2800 гривень в місяць за одне торгове місце в метрополітені - торгівля може взагалі стати нерентабельною і припинитись, якщо ці умови не зміняться».

Віталій Апостолю відзначив: "Якщо почитати книжки про мафію, то навіть на Сицилії не було такого обдирання підприємців, як у нас в Києві".

Правдошукач

The Truth Seeker Правдоискатель

Всеукраїнська газета "Правдошукач". Засновник, редактор, видавець: Шеляженко Ю.В. (ФО-П, ід. № 2961810532).
Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія КВ № 14488-3459 Р, видане Міністерством Юстиції України 10.10.2008. Тираж 1000 примірників. Розповсюджується безкоштовно.
Адреса редакції, видавця, друкарні: пошт. індекс 01042, м. Київ, вул.Тверський тупик, буд. 9, кв. 82.
Тел. +38 (097) 3179326, факс +38 (044) 5290435.
Електронна пошта: say@truth.in.ua